

نگار

از مولا سؤال کن!

وقتی امام زمان علیه السلام ظهور کند، می‌فرماید: «ای مردم! ما همان کسانی هستیم که خداوند در قرآن وعده آمدن آن‌ها را داده و در وصف آنان فرمود همان کسانی که هرگاه در زمین به آن‌ها قدرت ببخشیم، نماز را بر پا می‌دارند و زکات می‌دهند و امر به معروف و نهی از منکر می‌کنند و پایان همه کارها برای خداوند است.» *

در روایتی از امام رضا علیه السلام خوانده بود: «من تعجب می‌کنم از کسی که در نماز خود سوره انا انزلنا فی لیلہ القدر را نمی‌خواند، که چگونه نماز او قبول می‌شود... پاک و سالم نشد نمازی که در آن قل هو الله احد خوانده نشود... هر کس در نمازهای واجبش، سوره همزه را بخواند، به مال و مکتد دنیایی می‌رسد...»
مانده بودند چه کند و کدام سوره را بخوانند. دل‌شان نمی‌آمد سوره همزه را بخوانند؛ اما سوره «قدر» و «اخلاص» را رها کنند. دوست داشتند سوره‌ای بخوانند که نمازشان پاک و قبول درگاه الهی گردد. از حضرت سؤال خود را پرسیدند و در نامه‌ای به او رساندند. مولا صاحب‌الزمان علیه السلام در پاسخ آن‌ها چنین نوشت: «هر یک از سوره‌های قرآن، ثوابش به همان گونه است که در روایت مربوط به آن ذکر شده است؛ ولی اگر سوره‌ای را با همه ثوابی که دارد، ترک کند و به جایش، به خاطر رسیدن به فضیلت و ثواب بیش‌تر، سوره قدر و یا اخلاص را بخواند؛ خداوند هم ثواب آن سوره‌ای را که ترک کرده و هم ثواب آن سوره‌ای را که خوانده است، به او عنایت می‌کند. البته غیر از سوره قدر و اخلاص، هر سوره دیگری را هم که خواسته باشد، بخواند؛ جایز است؛ ولی آن فضیلت بالاتر، از دستش رفته است.» *

این بار در مورد نماز خواندن در کنار قبر امامان معصوم علیهم السلام سؤال داشتند. نمی‌دانستند اصلاً می‌شود بر قبر امامی سجد کرد یا نه؟ شک داشتند که می‌توانند جلوی قبر امام نماز بخوانند یا نه؟ دوست داشتند به یقین برسند تا وقتی به زیارت می‌روند بدانند نمازشان را چگونه و در چه حالتی باید بخوانند. باز هم پرسیدند و حضرت با مهربانی پاسخ داد: «در نماز نافله یا نماز واجب و یا زیارت، سجد بر قبر صحیح نیست و آن چه که سیره است و انجام می‌شود، این است که زیارت کننده، گونه راست خودش را بر قبر بگذارد و اما نماز خواندن، فقط پشت قبر، به طوری که جلوی روی نمازگزار واقع شود، جایز است و نماز خواندن در روبروی قبر به طوری که قبر پشت سر نمازگزار باشد و یا نماز خواندن در پایین پا و یا نماز خواندن در بالای سر جایز نیست؛ زیرا که نمازگزار نباید جلوتر از امام و یا مساوی امام بایستد.»

ما را دوست نمی‌دارند

چقدر غریبی آقا! هر جمعه دعای فرج می‌خوانیم؛ اما بر دل‌هایمان فرجی نمی‌شود. هر جمعه به یاد می‌افتیم و آل‌یس زمزمه می‌کنیم؛ اما خیلی دوریم از تو. از تویی که به اندازه گشتن دنبال گم شده‌هایمان، به دنبال‌ت نمی‌گردیم. اگر غریب نبودی، وقتی حدیث زیر را می‌خواندیم؛ آه بلندمان از دل بر نمی‌خاست...

ابوبصیر از امام باقر علیه السلام نقل می‌کند که فرمود: «حضرت صاحب‌الزمان علیه السلام قبل از ظهور و تکیه زدن بر دیوار کعبه، ابتدا به بیان فضایل اهل بیت علیهم السلام می‌پردازد و سپس به اصحابش می‌فرماید: «ای یاران من! همانا اهل مکه ما را دوست نمی‌دارند و با ما همراه نیستند؛ اما من به سوی آن‌ها فرستاده شدم و مأمورم به گونه‌ای که از فردی مثل من شایسته است، در برابر آنان استدلال کنم و حقانیت خود را به اثبات برسانم.» سپس مردی از اصحاب خویش معروف به «نفس زکیه» را فرا می‌خواند و به او می‌گوید: «به سوی اهل مکه برو و بگو: ای اهل مکه! من فرستاده امام زمان علیه السلام هستم. او برای شما پیام فرستاده و فرمود: ما اهل بیت رحمت و معدن رسالت و خلافت هستیم. ما از نسل محمد صلی الله علیه و آله و سلسله پیامبران هستیم. به ما ستم شد و مورد آزار و اذیت قرار گرفتیم و شکست ظاهری را بر ما تحمیل کردند و از روزی که پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله رحلت کرد تا به امروز، دشمنان، حق ما را به زور از ما گرفتند. پس ما از شما یاری می‌طلبیم... به کمک ما بیایید.»

